

„Sausainio“ įspūdžiai iš plaukimo jachta

Prieš kelias savaites mūsų pajūryje įvyko jachtų regata (suprask – lenktynės) iš Klaipėdos į Liepoją. Šios lenktynės ypatingos tuo, kad joje sudalyvavau aš. Pavyko įtikinti vėjų nugairintus kapitonus, kad man labai reikėtų susipažinti su buriavimu, ir kodėl jie taip beviltiškai į jį įklimpo.

Lenktynes [aprašė](#) kartu su manimi plaukęs kapitono padėjėjas Rokas, o taip pat keletą pastebėjimų parašė kitai jachtai vadovavęs lenkybių [nugalėtojas Darius](#).

Abu jie rašė daugiau saviems buriuotojams ir aš padariau išvadą, kad paprastas sausumos gyventojas, paskaitęs tuos aprašymus, ir toliau trypčioja neaiškume.

Todėl nusprendžiau žmonėms suprantama kalba aprašyti įspūdžius tiek apie regatą, tiek buriavimą apskritai, kiek pats pamačiau ir spėjau teisingai ar ne visai suprasti. Pailustruosiu savo ir Roko nuotraukomis.

Norint buriuoti, visų pirmą reikia nuvažiuoti prie vandens. Todėl dar penktadienį įsisodinau Vilniuje kapitono padėjėją (bent jau jis save taip vadino) Roką, beviltiškai pasinešusį ant buriavimo ir jo draugę Dalią, kuri, deja, neturi pasirinkimo buriuoti jai ar ne.

Tada iš Molėtų pasiemiau savo draugę Vidą, kuri, kaip ir priklauso merginoms, iki paskutinės minutės purkštavo „plauksiu – neplauksiu“, „bijau vandens“, „nemoku plaukti“, šiaušė keterą ir nerodė jokie susizavėjimo. Tiksliau parodė, bet jau paskui.

Klaipėdoje privažiavom kažką panašaus į jachtų stovėjimo aikštelę. Jachtos iš uosto įplaukia į tokią kišenę, pasuka už kampo, po to vėl už kampo, kol galiausiai jas pririša prie kranto.

Ten stovėjo ir mus priimančio kapitono Vyto jachta „Splendid“ („Puikioji“). Na ir pats kapitonas jau buvo jachtoje ir negalėjo atsidžiaugti sulaukęs tokių svetelių...

Krantinėje galima įsipilti iš šlangos vandens, sumesti į jachtą daiktus, atsitempus prailgintoją nuo rozetės krauti akumulatorius ir ruošti išvykai į jūrą. Šiuo atveju mano pasiruošimas iš esmės apsiribojo maisto pirkimu, krepšių kaišiojimu spintelėse ir alaus gėrimu.

Buriuotojai sakė, kad supuvusių buržuazinių Vakarų krantinėse taip pat galima prisijungti ir dyzelino kolonėlės šlangą, tačiau pas mus to nėra dėl valdininkų durnumo, nes jie įsivaizduoja, kad tokiu atveju į vandenį bus prilaistyta dyzelio. Todėl pas mus buriuotojai dyzelį atsitempia kanistruose ir pilsto į jachtų batus, tarsi nuo to jis mažiau laistytųsi.

Nors jachtų paskirtis yra plaukti vėjo genamoms, tačiau visos bent jau matytos turi ir dyzelinius variklius. Jie yra tam, kad būtų galima parplaukti dingus vėjui ar susiplėšius bures, tačiau labiausiai tam, kad būtų galima jais įplaukti ir išplaukti iš uosto bei prišvartuoti jachtą prie krantinės, o ne trenktis į ją.

Su burėmis plaukianti jachtų parkinge praktiškai be šansų tiek dėl vietos trūkumo, tiek dėl užuovėjos, tiek dėl to, kad ten beviltiškai siaurame plote sukišta viena šalia kitos labai daug jachtų, tad netruksi jas visas išdaužyti.

Jachtų savininkai ir kapitonai (dažnai tai vienas ir tas pats) į jachtų šonų kontaktus reaguoja labai nervingai, labai saugo savo žaislus ir uoste laivų išorėje prisikabina ant šniūrų visokių minkštų burbulų, kad nesibraižytų korpusai.

Šioje nuotraukoje šalia mūsų jachtos (ta kur kairėje antrame plane, matosi tik tentas) po savąją vaikštinėja lenkai ir traukia iš po jachtos žvejybinį tinklą, kurį jie netyčia užkabino jūroje ir atsitempė į uostą.

Iš karto matyti skirtumai tarp burių suvyniojimo sistemų. Pas lenkus burė sutraukta į apačią ant horizontalaus skersinio (giko) ir sukišta į mėlyną maišą. Pas mus ir pas jachtą dešinėje – susukta vertikaliai į stiebą ir iš lauko jos nebesimato. Atrodo daug kiečiau ir tvarkingiau, kur kas mažiau vargo, nei tą burę nuleisti, pakelti, išpakuot, supakuot. Tiesiog suvynioji burę į stiebą arba ištrauki atgal, kaip projektoriaus ekraną.

Tačiau tokia sistema, reik manyti, brangesnė. Be to, antrą varžybų dieną ta sistema užsikaprizino ir pridarė vargelio, laimė, laikinai.

Jachtų krantinėje yra labai įvairių, skirtingų dydžių modelių ir „krūtumo“. Dažniausiai baltos, nes

tokios mažiau kaista saulėje. Bet buvo ir padailintos medžiu ar kitaip išpuoštos:

Vienas laivas buvo juodas:

Nors jo savininko manymu jis yra baltas:

Mūsų jachta pasirodė esanti labai komfortiška: yra kambarys su virtuvele centre, miegamasis priekyje ir kapitono miegamasis gale, tualetas, dušas, šaldytuvas, viryklė, spintelės su indais, kriauklė su kranu, praustuvė, stalas, suolai, šildytuvas.

Visas vidus iškaltas medžiu ir pedanto kapitono labai gerai išlaikytas. Sąlygos ganėtinai karališkos. Daug kitų jachtų buvo gerokai prastesnės. Į lenktynes orientuotos jachtos siauros, vidus jų gana spartietiškas.

Regatos nugalėtojo Dariaus raudona jachta „Trojana“ primena didelę vonią, siaura, žema, įgula plaukė permirkusi, nes dėl žemų bortų juos nuolat maudė:

O kai kurios nedidukės „ekonom“ jachtos iš viso primena dideles valtis su stiebu, vietoje kajutės ten padarytas kažkoks urvas, iš kurio ryte išlenda kūtvėla, dairosi...

Mūsų jachta irgi turi variklį, kaip vėliau paaiškėjo, burzgantį ir vibruojantį 3 litrų „Volvo Penta“. Vibruoja jis tikriausiai todėl, kad kažkodėl tėra tik trijų cilindrų, ketvirto matyt nerado kur įkišti.

Penktadienio vakaras buvo skirtas plaukimo aptarimui :)

Kapitonas davė paskaitinėti keletą taisyklių laive. Pirmoji, aišku, besąlygiškai klausyti kapitono. Antra – tausoti laivą, o visos kitos – ką daryti jei išsiverti už borto ar pamatai kitą tokį nevykėlį.

Pasirodo, kas pirmas pamato žmogų už borto, turi apie tai rėkti visiems kitiems, ypač kapitonui, o pats nenuleisti nuo jo akių. Kadangi tokiais atvejais dažnai būna didelės bangos, tai žmogaus galva labai lengvai pasimeta ir gali atsitikti taip, kad neberasi. Laivo gale prikabinta gelbėjimo ratų, virvių ir kitokios įrangos, kurią reiktų numesti tam nelaimėliui. Skirtingai nuo animaciniuose filmuose matytų gelbėjimo ratų, dabartiniai yra pasagos formos, kad būtų lengviau užsimauti po pažastimis.

Dar jam galima nusviesti vėliavą, kurios stiebas plaukioja stačias vandenyje, tai padidina šansus tarp bangų pamatyti kur yra žmogus. Tačiau naktį arba audringoje jūroje nelabai ką visos šios priemonės tepadės....

Vėliau laive radau knygą apie buriavimą ir paskaitinėjęs sužinojau, kad iškritus už borto negalima plaukti į krantą, nors jis ir matosi, nes plaukiant kūnas labiau atšąla (šit kaip!), todėl mirtinai sustipsi nepasiekęs kranto. Todėl belieka pritraukti rankas ir kojas prie kūno ir taip taupant šilumą plūduriuoti, kol grįš išgriebti.

Rokas papasakojo istoriją apie tai, kad žmonės kartais nuskęsta iš durnumo. Kur nors atviroje atogrąžų jūroje nesant vėjo sugalvoja pasimaudyti, iššoka iš jachtos nepalikdami ten žmonių, pasiplieskėna, o po to nebeįlipa į laivą, nes būna pamiršę nuleisti kokią virvę ar kopetėles. O bortas tai aukštas... Taip ir skrebena nagais jachtos glotnius bortus, kol numiršta iš troškulio arba apmaudo, arba sušąla. Čia tikriausiai viena iš absurdiškiausių mirčių.

Mūsų jachtoje tokia mirtis negresia, nes jachta gale turi laiptus, kuriais galima nulipti prie pat vandens. Pasirodo, tas jachtos konstruktorius apie kažką pagalvoja.

Taip pat papasakojo, kad toks storulis buriuotojas Smiltynės ar kokioj tai krantinėje sugebėjo patamsyje girtas įgriūti į žalią vandenį ir analogiškai skrebėno nagais į krantinės betoną, visas susikruvino ir mirtinai persigando, kol jį pastebėjo ir ištraukė. Klausiau o tai dabar jau ten įrengė kokias kopetėles ar laiptelius bent jau kur nors šone...

Laive yra gelbėjimo liemenės, kurios dedasi ant kaklo, o patraukus už kažko – prisipučia. Su jomis nėra ypatingai patogiu, tai niekas jų ir nesideda. Nebent jūra kaip reikiant įsisiautėja arba jei reikia nueiti į laivo priekį. Apskritai plaukiodami jachta žmonės visą laiką sėdi gale. Ten ir supa mažiau, ir užuovėja, ir suolai įrengti. Tuo tarpu priekyje esantis denis yra nuožulnus, pilnas liukų, vaikščioti ten nepatogu, ten kur kas labiau supa, rizikuoji nuskrusti už borto. Todėl į priekį vaikšto retai, nebent kai reikia pasikrapštyti prie stiebo.

Kai labai banguoja, taip einantis į priekį prisikabina diržu su karabinu prie šoninių turėklų ir nuvažiuoja kaip troleibusas.

Mano nuomone, tam, kuris suprojektavo laivą, labai praverstų pačiam pasivažinėti troleibusu ir pasimokinti kaip reikia išdėstyti turėklus... Nes einant į priekį absoliučiai nėra už ko laikytis, šoninė tvorelė iš kažkokių šniūrelių, o bangos tik ir taikosi mestelti pas save. Praėjimas į priekį pro tentą nėra patogus ten telpa tik viena pėda ir nėra už ko užsigriebti. Tenka prisiminti Darvino teorija ir repečkoti keturiomis. Gal įpratus ir įmanoma nueiti solidžiau.

Kapitonas Vytas šiuo klausimu kitos nuomonės ir teigia, kad viskas ten gerai, visi galimi variantai jau seniai išbandyti ir nieko čia geriau nesugalvosi.

Jachta turi tentą, kuriuo uždengiama galinė dalis, kai jachta uoste. Tačiau plaukiant visi buriuotojai tentus nusiima, nes maišo vaikščioti, žiūrėti bei tampyti virves. Tačiau priekinę dalį su plastikiniais langais visi palieka, nes kitaip labai pučia vėjas tiesiai „v mordu“. Tas labai pasijaučia, kai iškiši galvą iš už tento.

Laivo viduje viskas slepiama ir rakinama, kad nesidarintų bei nelakstytų laivui siūbuojant.

Paspaudi užraktą – atidarai stalčių, uždarai stalčių – paspaudi užraktą. Atkabini kabliuką – atidarai šaldytuvą, uždarai šaldytuvą – užkabini kabliuką. Pamiršus užrakinti kokias dureles, plaukimo metu jos pradeda trankytis, o viduje esantys daiktai išsilaksto.

Jachtoje yra valgymo stalias, kurį, kai jo nereikia, galima nuleisti į apačią ir šturmano stalelis, kur galima pasikalbėti su pasauliu, pažiūrėti GPS kur mes atsidūrėme ir kas dėl to kaltas. Matosi tablo su daugybe klavišų, iš kurių reikalingas tik vienas: dujas viryklei įjungti – viryklei dujas išjungti.

Jachtų burės daugiausia yra vienodos konstrukcijos – vienas ilgas stiebas per vidurį, kurioje apačioje yra horizontalus balkis (gikas). Ant jo skleidžiama trikampė burė smailiu kampu į viršų (grotas):

O nuo stiebo viršūnės į laivo priekį eina trosas, ant kurio suvyniojama – išvyniojama dar viena trikampė burė (stakselis ar kaip ten ji):

Kol galiausiai pasidaro toks vaizdas:

Kai vėjas būna daugmaž palankus, tada įgula dar susigalvoja priekyje išskeisti tokį balioną, kad jachta greičiau plauktų:

Šitos balioninės burės kažkodėl pas visus būna ryškios, spalvotos, priešingai nuo baltų kasdieninių. Matyt jas išskeisti ne visada įmanoma, todėl jų iškėlimas yra šventė. Mes irgi buvom tokią išsikėlę, tačiau dėl stipraus vėjo ji daugiau vertė jachtą ant šono, nei stūmė į priekį, todėl teko nuimti.

Kad geriau plauktųsi, kapitonas paaukėjo Neptūnui pora viskio čerkučių.

Šeštadienio rytą apie 9 val. išplaukėme iš krantinės į startą, kuris buvo uosto akvatorijoje – laivų kelyje. Plaukdamas lauk kapitonas truputį neišsipaišė į posūkį ir jachtą užnešė ant būsimo lyderio Dariaus jachtos „Trojana“.

Tos jachtos įgula pradėjo lakstyti, rėkauti, stumti mūsų jachtą. Abu kapitonai tuo metu parodė santūrumą – mūsų ramiau toliau vairavo, o „Trojanos“ sėdėjo ir gėrė kavą.

Atplaukę į startą laivai šmirinėjo pirmyn atgal stengdamiesi tuo momentu, kai paskelbs lenkybių pradžia būti kuo arčiau starto linijos tarp plūdurių.

Tačiau kirsti jos anksčiau laiko negalima, o susigundę tai padaryti „Trojanos“ buriuotojai buvo teisėjų nusiųsti atgal į galą. Tačiau tai jiems nesutrukdė apsisukus grįžti ir su savo vonia pralėkti pro mus kaip pro stovinčius.

Jachtos lenktyniaudamos stengėsi kuo greičiau išsiveržti iš uosto į atvirą jūrą, todėl pradėjo makaluotis ir iš šono, ir iš galo, tik spėk žiūrėti, kad nenuitaranuotum kokio.

Štai dar vienas grasinasi iškirsti mus savo laivo smaigaliu (jūreiviškai – foršteveniu):

Apskritai buriuotojai, kaip ir kiti jūrininkai, labai didžiuojasi, kad viską vadina savaip, visokiais nesuprantamais pavadinimais ir, ypač pašalinių akivaizdoje, labai stengiasi įterpti bent pora savo terminų į sakinį.

Štai Rokas sėdi sėdi, ir staiga pareiškia, kad dar paplauksim kairiuoju halsu, o po to venduosim. Kad pasuksim į dešinę šiuo atveju negalima buvo sakyti.

Jachta stačiai į vėją neplaukia, todėl jei vėjas priešinis, plaukia įstrižai į vėją maždaug 45 laipsnių kampų, pvz., į kairę, o kai jau per daug nukrypsta į kairę nuo kurso – pasisuka šonu į vėją ir grįžta atgal į dešinę (venduoja). Tada vėl plaukia įstrižai pirmyn ir į kairę, po to vėl grįžta į dešinę ir taip zigzagais stumiasi numatytu kursu.

Jei jachtai pavyko prisikapstyti toliau prieš vėją, nei kitai, tai tuomet jos įgula sako, kad jie yra aukščiau, kad užlipo aukščiau. O jei nuplaukė pavėjui, tai sako, kad nukrito. Šiaip pavėjui nukristi buriuotojai vengia, nes tą padaryti visada suspėsi, o paskui teks ilgai ir nuobodžiai visokiai vendavimais lipti viršun.

Kadangi įgula sėdi jachtos gale, tai ir virvės, skirtos burėms valdyti atvestos į galą. Tų virvių gyvas

velnias, viena pakelia burę, kita nuleidžia, kitos tą patį daro su priekine bure, dar kitos keičia burių kampą, kitos keičia burių įsitempimą (kiek joms leisti išpūsti pilvą).

Dauguma virvių, aišku, vienodos, nesiskiria jų spalva ir nesuprasi iš kur ta virvė atėjo ir ką ji tampo. Taip buriuotojai sau susigalvoja papildomų užduočių.

Dažnai vėjo spaudžiamą burę yra be šansų patempti ir išlaikyti, todėl jachtose yra tokie metaliniai cilindrai, ant kurio vyniojama ir fiksuojama virvė:

Tas cilindras, kurių laive 4, sukasi tik pagal laikrodžio rodyklę, turi dar kažkokią kepurėlę ir neleidžia virvei slysti atgal. Virvę tenką vynioti skubiai ir tvarkingai, kitaip niekas nesigauna ir sulauki kapitono keiksmų.

Kai jau virvės nebepatrauki, o reikia dar įtempti, tai išsitrauki įrankį, panašų į mėsmalės rankeną, uždedi ant cilindro ir sukai.

Ta rankeną netrukau pasidėti taip, kad ji tik per stebuklą neiškrito už borto. Vos neįvyko Pirčiupių tragedija. Po to jau dėdavau ją tvarkingai į rankenos kišenę.

Kai cilindro prireikia kitai virvei, tai prieš tai buvusią virvę fiksuoji kitu fiksuatoriumi, nuvynioji ir tada ant atsilaisvinusio cilindro vynioti kitą. Kai jachta pasisuka kitu šonu į vėją, tuomet burės, kurios buvo išsipūtusios, pvz., į dešinę, su trenksmu lekia kairėn, laive prasideda lakstymas, gvaltas, reikia skubiai atleisti virves dešinėje ir patempti bei užfiksuoti kairėje.

Kai išplaukėme į atvirą jūrą, tie vendavimai, kryptčių keitimai baigėsi. Viskas užsifiksavo, lakstymai, virvių tampymai beveik baigėsi – laivas išpūtė į dešinę bures (tipo plaukia kairiu halsu) ir patraukė į Latviją, beliko tik vairą sukinėti. Tačiau čia prasidėjo kai kas kita... Bangos pasitaikė nemažos ir pradėjau jausti, kad nebegeirai...

Prieš plaukimą mus perspėjo, kad jūros liga yra normalus dalykas, visi ją daugiau ar mažiau pereina. Kadangi plaukimas iki Liepojos truko apie 8-9 val., tai šio malonumo turėjau į valias. Kapitonas nurodė pagal galimybes vėmti per bortą, bet jai jau nespėsime, tai nespėsime, čia normalu.

Visi literatūroje aprašyti būdai ar vaistai, skirti kovoti su jūros liga per tokį bangavimą ir neįpratimą buvo bejėgiai. Vieninteliai realūs būdai – tai kažką veikti (pvz. vairuoti) ir vėmti. Pastarasis būdas tikrai padeda, net kuriam laikui prašviesėja akyse. Buvau išgėręs tablečių nuo jūros ligos su imbieru, dar ten kažkuo. Bet iš jų naudos tik tiek, kad vėmimui priduoja imbiero skonio.

Tuščiu skrandžiu tokioje situacijoje geriau nebūti, kad būtų ką vėmti. Nuo jūros ligos atsiranda mieguistumas, nieko nesinori daryti, tik prigulti. Štai jaunieji jūros vilkai ir išlūžo:

Dalia, kuri plaukiojo už mus gerokai daugiau, iš pradžių laikėsi visai žvaliai, sukinėjo vairą:

Tačiau netrukus ir ji prisidėjo prie mūsų kompanijos, pamaitino žuveles

Kapitonas Vytas ir jo padėjėjas Rokas jau savo atsisupo, todėl jų velnias neėmė:

Kai jau kapitonas leido pavairuoti, jūros liga kaip mat atsitraukė – visgi kažko veikimas padeda:

Tačiau tik paleidus vairą vėl prasidėjo...

Jachtos vairavimas savotiškas. Reaguoja lėtai, pavėluotai. Priekį nuolat sukinėja bangos ir vėjas. Apsižioptinus galima nusukti laivą prieš vėją į kitą pusę, tuomet burės nusitrenks į kitą šoną ir su tokiais bajoriais galima net apversti laivą. Nukrypti į pavėjui irgi negalima, nes „nukrisi“.

Tad ir gaudau visą laiką jachtą, važiuoju ja nuo bangos ant bangos, mokiausi nuspėti inerciją. Labai smarkiai sukinėti vairą irgi negerai, nes tada po vandeniui esanti vairo mentė (plunksna) smarkiai pasisuka ir stabdo laivą. O šalia plaukianti jachta tik ir laukia tokios klaidos.

Kur buvęs kur nebuvęs atėjo pietų metas, kuris, aišku, buvo aktualus tik Rokui su Vytu. Virtuvėje viryklė pakabinta ant šarnyrų, todėl jos apačią galima atkabinti ir ji gali siūbuoti kaip varpas. Tai leidžia virti valgį net per bangavimą, nes puodas neišbėga. Tačiau kaip išsilaikyti ant kojų pačiam, tai jau kita problema.

Nusileidus į kajutę, jūros liga smarkiai sustiprėja, nes akys nebemato horizonto ir smegenys pradeda panikuoti kas čia yra, tai kur ta žemės trauka, kodėl ji tai stiprėja, tai dingsta. Visgi Vida didvyriškai pagamino valgį. Kitą dieną tą heroizmą prisiėmiau aš. Kapitonas ta proga papasakojo istoriją, kaip kažkurioje jachtoje virėjas, nežinodamas kur koks vanduo siurbiamas, netyčia pripylė į puodą iš po krano užbortinio jūros vandens. Puode išvirė koldūnus, įbėrė druskos ir pateikė įgulai valgyti...

Bangos tuo tarpu smagiai panešiojo jachtas kaip žaisliukus:

Minėjau, kad per bangavimą galima pamesti iš akių iškritusį žmogų, nes jį bangos užstoja. Tačiau kartais galima pamesti ir visą jachtą:

Būtingės naftos terminalas. Prie jo prijungia žarną iš tanklaivio ir supumpuoja naftą į krantą. Mūsų regatos metu jo prižiūrėtojai pradėjo per raciją psichuoti, kad jachtos per arti plaukia:

Jachtos tualetas labai savotiškas. Visus reikalus visiems liepta daryti tik sėdint, nes be šansų pataikyti per tokį siūbavimą. Po to reikia atsukti vožtuvą, ir su rankine pompa pumpuoti viską lauk. Tada palaukti, kol prisipumpuos švaraus vandens ir vėl pumpuoti jį lauk, nes jei jis liks – taškysis. Su tais tualetais ir jų vožtuvais būna istorijų, kai kas nors pamiršta juos uždaryti ir per bangavimą jachtos triumas prisisemia vandens. I

šbandęs šią santechninę sistemą ir nesulaukęs pageidaujamo efekto, nuėjau skūstis, kad neveikia, vanduo nesipumpuoja. Pasirodo, jachta plaukė smarkiai pasvirusi ir vandens padavimo anga pasikėlė virš jūros paviršiaus.

Jei įgula vyriška, tokiu atveju jie paprasčiausiai švilpia per bortą, kad tik nereikėtų su tom pompom tampytis.

Ir taip plaukėm plaukėm:

Laikas nuo laiko pasilenkdami už borto...

Kol galiausiai pasiekėm Liepojos uosto molus. Oi užtruko pirmoji dienele...

Tik įplaukėm už molo, liovėsi bangavimas, kartu liovėsi ir jūros ligos. Visai kitas plaukimas!

Prie uosto molo yra nuskendusio laivo liekanos:

Prie tolimesniojo molo prieš kelis metus iš Švedijos parvartą jachtą buvo sudaužę ir lietuviai. Kadangi buvo naktis, o molas nuošalus, niekas jų ir nepastebėjo. Norėdami atkreipti dėmesį į save ir tikėdamiesi, kad bent taip juos pastebės, lietuviai įlindo į švyturį ir jį užgesino. Juos pastebėjo tik ryte, po to dar tyrė ar jie kartai nebuvo tos jachtos pavogę.

Mus pasitinka kičinis latvių ala burlaivis, skirtas durninti turistus:

Keletas vaizdų iš latvių uosto. Zirga galvos paruošė išvežti nemažai medžių. Dalis jų jau pakeitė spalvą, gal juos vanduo aptaško:

Laivas „suchagruzas“ atvežė smėlio:

Raudona spalva apačioje – vaterlinija, t.y. kiek laivas nugrimzta, kai jį pakrauna:

O štai ir latvių karinio jūrų laivyno fregata:

Tiksliau, štai kur ji:

Vilkikas laivams uoste stumdyti ir tampyti:

Jūrų milicija:

Ir jau rimtesnis karo laivas:

Su Lietuvos pusėn nukreiptu pabūkle:

Monstras žvejybinis laivas (traleris) DŽT. Šalia jo prišvartuota karinė fregata atrodo nerimtai:

Latvijoje viens šalia kito gali švartuotis tik vienos spalvos laivai. Mėlyni prie mėlynų, raudoni – prie raudonų:

Nepaisant kokios spalvos, visi jie skleidžia nepakartojamą pūvančios žuvies kvapą.

Burlaivis “Brabander” iš Klaipėdos:

Laivelis su prabangia kajute:

Liepojoje priplaukėme tiltą, prieš kurį ir sustojome nakčiai. Ai, atsiprašau, prisišvartavome.

Gelbėjimosi čemodanėlis ant mūsų jachtos denio. Kai jachta nuskęsta, nusinešdama į dugną visas į ją sudėtas investicijas, verta pasilikti bent jau tą čemodanėlį, nes viduje yra gelbėjimosi plaustas:

Parplaukē ta latviu durnystē:

Dvieju aukstu kateriukas. Padaryti vieno auksta, matyt, jūroje trūkst vietos:

Po 12 val. buliminēs kelionēs, nebesinorējo net miesto pažiūrēti, todēl jachtoje pernakvojom, o kitos dienas rytā patraukēm atgal. Pažiūrējom tik ī kitus laivus:

Ir krantinēs savininkus:

Kitā dienā bangos buvo gerokai mažesnēs, jachtos naujokai atsigavo ir atsiēmē už vakarykščiā dienā:

Laivui pasiekus starto liniją, pasiruošėme antram varžybų etapui – namo į Klaipėdą. Tačiau staiga išgirtoji burės suvyniojimo sistema užsikaprizino. Burė susisuko stiebe ir įstrigo, kategoriškai atsisakė lįsti į dienos šviesą.

Pagaliam ją vargais negalais pavyko ištraukti ir pradėjome vėtis priešininkus, kurie jau spėjo pabėgti. Tačiau netrukus vėjas pradėjo rimti, o po to ir visai baigėsi. Varžybas teko atšaukti. Mes atplaukėme į Liepoją paskutiniai (9/9), bet kadangi mūsų jachta nelenktyninė, tai, norėdami sulyginti galimybes su visokiom lenktyninėm voniom, teisėjai taiko koeficientą. Tad vietoje 9 vietos tapome 7-i. Vėjas nurimo, jūra pasidengė kažkokia migla. Tačiau švietė saulutė, bangų neliko, blogavimo irgi.

Teko užsikurti tą keistą tridantį varikliuką ir nuo Liepojos parburzgėm namo.

Mes tuo metu nepraleidom progos patraukti per dantį buriuotojų, jų keisto žodyno, durnų frazių ir šventų taisyklių. Vida nepraleido progos taip paerzinti įgulos ir pareiškė kapitonui, kad padarys čia savo tvarką, viską perdės, kai ką išmes, tačiau kol kas to nedaro, nes kai tai pamatys kapitonas, tai bus ašarų pakalnė... Jau manėm, kad daugiau kapitonas mūsų į laivą nebeims. Kapitonas ar iš mandagumo ar ir teisybę pasakė, kad ims...

Pakeliui į Klaipėdą partempėm legendarinę jachtą „Lietuvą“, kuria lietuviai prieš 20 metų plaukė į štatus per Atlantą. Jachtai per kapitono neapsižiūrėjimą baigėsi dyzelis.

Parplaukiant namo kapitonas nurodė išveisti denį, kurį aš pats tepančiais batų padais priterliojau. Nors jachta plaukia vandeniui ir atrodo nėra iš kur to purvo prinešti, po kiekvieno plaukimo ją tenka kuopti:

Visą plaukimą Vidai pavyko išsaugoti katooniškus nagučius

Dvi dienos ant po saule ant vandens netruko duoti rezultato:

Laimingai parplaukėm, nenuskėdom ir daug sužinojom apie buriavimą. Labai dėkingi kapitonui Vytui ir jo komandai už kantrybę paėmus į regatą du nevaldomus narius, na ir „Trojanos“ kapitonui Dariui už blatą.